

Červencový výlet turistů z jedničky.

K létu patří pěkné počasí, lenošení někde u vody v nejlepším případě zajít na chvíli do lesa zajistit houbovou večeři. Náš prázdninový výlet něco z toho měl také, i když v trochu aktivnější formě.

Obce Louňovice, Vyžlovka a Jevany mají vody a lesa na rozdávání. Jejich sedm nádherných rybníků obklopených smíšenými lesy, lákají k odpočinku i k vycházkám a ještě k tomu nabízejí mnoho zajímavostí ze své historie. Tou provází turisty několik naučných stezek, dlouhých desítky kilometrů.

Náš výlet po výstupu z autobusu začal v Louňovicích na hrázi jednoho z místních rybníků s neobvyklým názvem Požár. Protože v Louňovicích je voda kam se podíváš, dostaly se ryby a vodní ptactvo i do znaku obce.

Naučná stezka po které jsme se vydali se jmenuje Historií Louňovic. Na informačních panelech seznamuje se selskou historií, selskými grunty z roku 1800, i významnou historií kamenickou, hlavní obživou dřívějších generací. Cestou k horní návsi jsou různé kamenické artefakty a vedle pomníku padlým v obou světových válkách, žulová zvonička z roku 1930.

My jsme již ale vystoupali na horní tak zvanou kamenickou náves. Tady je hlavním turistickým lákadlem Kamenický skanzen. Ten byl upraven při oslavách 600 let založení obce Louňovice. Na panelech spousta informací ze života a práce místních kameníků.

Vše co tehdejší kameníci ručně opracovali je zde vystaveno. Náhrobní kameny, mlýnská kola různé plotové části a sloupy, lavičky a z nejzajímavějších jsou třeba malé a velké dělové koule. Ty musely při své váze v nepřátelských řadách udělat pořádnou paseku. Součástí skanzenu je i tato zajímavá a také funkční zvonička.

Louňovice mají i svou současnost. Vzorně udržovaná obec, a je vidět že se na tom podílí i její obyvatelé. Soukromé pozemky se nijak neliší od obecních. Na horní návsi pěkně opravený obecní úřad, okolo park a dětské hřiště. Nedaleko další zastavení, tentokrát u hřiště místních fotbalistů Slávie Louňovice.

TJ Slávie Louňovice, pokračovatel Sokola se zde chlubí svými sportovci z průběhu minulých let a dokonce prvním týmem z roku 1925.

Čím se může pochlubit nyní, je jejich sportovní stánek, připomínající spíše golfový areál než fotbalový pažit.

Za hřištěm se již dostáváme na konec obce, tady je již současná megalomanská výstavba rodinných sídel, obrovských vil s bazény a solárními elektrárnami na střechách. Tady již hodnocení ponecháme dalším generacím. Nás tedy neoslňily.

Pro nás je mnohem zajímavější Lichtenštejnská hájovna na okraji lesa. Skutečně unikátní kamenné stavby připomínající stavitelské umění pradávných Inků. Pěkně udržovaný soubor staveb je ozdobou tohoto zastavení U hájovny.

Hájovna je na okraji přírodní rezervace Voděradské Bučiny. Rozsáhlé smíšené lesy sahající až k Černým Voděradům na jihu a Kostelci nad Černými lesy na východ. V nich staleté exempláře buků a ostatních stromů, jež tvoří mnohem odolnější společenství než rychle rostoucí a výnosnější smrkové porosty mnoha českých lesů. Pěknou lesní cestou jsme pokračovali k jedné z historicky nejvýznamnějších lokalit Šestákové rokli.

Zastavení se jmenuje Lom Kaménka. Pěkně se o něm vyjadřuje mukařovská kronika : Kámen v přírodě

„Mnoho kamenické práce se zhotovovalo v lesích za Svojeticemi a Louňovicemi. Tam v jednom díle lesa „Kaménka“ byl balvan na balvaně, jako když je naseje. Odtamtud se mnoho kamenické práce odváželo do Prahy a dokonce byl zde vzat i kámen pro stavbu Národního divadla. Jednu ohromnou pyramidu odvezli devíti páry koní na Olšanské hřbitovy. Pyramida ta (Tyršova a Fügnerova) měla přes 4 krychlové metry. Jiná podobná, nahrubo zhotovená, ještě v „Kaménce“ leží. Jest však o mnoho menší.“

Tady jsme dozvěděli z informačních panelů zajímavosti týkající se základního kamene Národního divadla. Ten původní byl sice dovezen symbolicky z pod Řípu ale zjistilo se že je neopracovatelný. A tak majitel lomu Kaménka nechal v lomu kámen podle návrhu arch. Zítka opracovat a na vlastní náklady převést na místo. Obrovský kámen je opracován do tvaru schránky s víkem, aby do něj mohly být ukládány dobové dokumenty a předměty. Zdejší kámen je totiž Granit-dobře opracovatelná žula říčanského typu. A tak byly oba kameny položeny na sebe a problém byl vyřešen.

Nyní po letech kdy byla těžba ukončena to zde vypadá téměř stejně jako to popisuje kronika. “ Kámen na kameni jako když jich zaseje“. O vše ostatní se postarala příroda, mechy, lišejníky a vzrostlé stromy zahladily stopy po těžbě, jen ty kameny zůstaly.

Šlapeme lesem pěkně dále do nejvzdálenějšího místa naší okružní cesty do zastavení v centru Voděradských bučin.

Na ukazatelích vybíráme žlutou, zajímavou cestu „ Lesní potok“. Podle ní se zbíhají pramínky studánek a povrchové vody do potůčku směřujícího do rybníka Vyžlovka. Na tomto potoce probíhá na dvou stanovištích zajímavý projekt. Odborníci zde sbírají informace uložené ve vodě v půdě i v dešťových srážkách o vlivu moderní civilizace na životní prostředí.

I když jsme se pohybovali pouze po lesních cestách, tak právě v těchto vlhkých místech na nás čekala zasloužená odměna kterou jsme v těchto suchých dnech ani nečekali. Lišky, křemenáči a dokonce i jeden hřib bukový vše jenom v příkopech u cesty.

Na konci potoka se začíná kruh naší cesty uzavírat , z kopců jsme sestoupili na rovinu k rybníkům . Jako první je ten Vyžlovský, největší a také nejvhodnější ke koupání, díky písčitému podloží.

Přírodní koupaliště na svahu otočeném k jižnímu sluníčku a dokola obklopené lesem. Pravidelnými a velmi populárními návštěvníky plovárny byli vynikající herci Dana Medřická a Václav Vydra, kteří v blízkosti bydleli.

Pro seniory z jedničky je tento rybník zajímavý i loňskou návštěvou při jeho výlovu. To ovšem vypadal trochu jinak, bez vody trochu smutnější.

Vyžlovkou procházka kolem zdejších rybníků zdaleka nekončí. Další na řadě je menší rybník Pařez. Na jeho hrázi končí nejdelší ulice obce Vyžlovky. Jmenuje se K Pařezu a je delší než jeden kilometr. Rozhlédli jsme se na hrázi a po kratším pochodu jsme u velkého Vyžlovského. Ten již zasahuje do severní části Louňovic kde je několik prvorepublikových vilek. V jedné z nich trávil často léto i Olga Scheinpflugová, manželka Karla Čapka.

Vrátili jsme se na místa odkud jsme ráno vyšli. Všichni jsme asi sedmikilometrový výlet bez problému zvládli a protože cestou k autobusu je pěkná zahradní hospůdka, tak posezení v ní přišlo vhod. Trochu jsme si připomněli i srpnový výlet a pochválili jsme si i počasí, to se opravdu vyvedlo. Sešlo se nás tentokrát deset a to je vzhledem k prázdninovým měsícům slušná účast.

24.července Louňovice. Mirek Bernát a fotky Jiřina Žibková.